
● Isabela

8

Miluju te.

Páteční noc. Byli jsme vzhůru, protože motýlci v břiše nás nenechali spát. Tón esemesky mého mobilu se stal mým nejoblíbenějším zvukem, protože mi ohlašuje věci, díky kterým se vznáším. Protože se stal poslíčkem člověka, kterého nade všechno miluju.

Ještě jsme vnímali brnění v nohou z tance a byli cítit po kouři. Vedle písmenek na displeji, která se spojila do těch nejsladších slov, co může člověk očima ochutnat, nám z nocí, jako je tahle, zbyde vždycky to stejné: pnutí v lýtkách a zápach cigaretového kouře v našich vlasech.

U vstupu jsme dostali na zápěstí stejné razítko, které pak vypadalo jako znamení, že k sobě patříme. Jako mají ostatní zamilovaní fotky v peněženkách nebo rozpůlená srdce na krku. My jsme nesměli nosit žádná rozpůlená srdce. Nás spojoval jen ten rozmazaný inkoust na ruku, který si ráno budeme muset pečlivě smýt. Naše láska nesmí zanechat stopy, a přitom byla někdy tak silná, že jsem měla strach, že mě může prozradit. Občas jsem po tom dokonce toužila: po spásném prozrazení, po spásných slovech, která mi přese všechno nechtějí přes rty. Nevím, jak často jsem v posledních dnech stála před zrcadlem a zkoušela si svoje přiznání. Znělo to vždycky strašlivě a bylo jedno, jak

jsem to vyslovila. Je to to nejohavněji znějící a zároveň nejkrásnější tajemství, které kdy mé srdce muselo střežit.

Vím, že teď na druhém konci města, třináct zastávek ode mě, leží on, je vzhůru a myslí na mě. Bylo to jako tichá dohoda, když jsme se předtím u autobusu na rozloučenou podívali jeden druhému do očí: Myslím na tebe, říkaly jeho oči a moje to opětovaly. Tenhle pohled mi zalézá pod kůži víc než jakýkoliv polibek, který jsem kdy dostala. Ale jediný opravdový polibek od něj by mi byl milejší než všechny ty naše vzrušující srdceryvné nepusy a skoropusy.

Dneska v noci budeme snít o tom, že se líbáme. Stejně tak zítra v noci. A pozítří v noci. A ty noci potom.

Jako ostatní lidi počítají ovečky, počítám já noci, které ještě leží mezi mojí touhou a okamžikem, kdy se naše rty konečně zase budou moci dotknout.

„Iso?“

„Co?“

„Ježíš, ty se vůbec nekoukáš!“

„Ale jo, koukám.“

„Ne, nekoukáš. Celou dobu civíš do blba. Ale teď mi teda řekni, kterou si mám vzít.“

Můj život mi zrovna připadá jako špatnej film. Stojím před převlékací kabinkou v obchodě s prádlem. Marie mi před očima tančí v bílé krajkové podprsence. Vlastně se na ni vůbec nechci dívat. Chci, aby mi nepřipadala krásná. Ale ona krásná je a to mě bolí. Není divu, je šťastná. A štěstí zkrášluje. Mohla bych tuhle krásu zničit jedinou větou.

Vůbec si nechci představovat, jaké pocity vyvolává její sněhurčí tělo v něm – její hebká bílá kůže, na kterou

splývají lesklé černé vlasy, její úzké boky, kulaté břicho a malý zelený lesklý kamínek v jejím pupíku.

Jestlipak ještě potají necítí chuť zakousnout se do jejího krku? Chutná její krk líp než můj? Proč mě ještě nikdy nekousnul do krku?

Připadám si jako zrádkyně, protože připustím, aby mi tak ochotně svěřovala svoje dobývací plány – svojí sokyni, která tuhle důvěru zneužívá, aby vyslídila zbraně své největší konkurentky.

Sedla jsem si na přtavou stoličku v rohu kabinky, žvýkala a v klíně se mi vršila hromada spodního prádla. Černého, červeného, růžového, krémového, barevně pruhovaného. Opravdu se po mně chce, abych svému neštěstí takhle napomáhala?

„Oliver musí dneska padnout do mdlob, až mě uvidí. Tak řekni, která se ti nejvíc líbí?“

„Mně... já bych... všechny jsou přece docela pěkný,“ vykotala jsem, a pokud okamžitě neopustím tuhle kabinku, budu to *já*, kdo padne do mdlob.

„Marie, nějak mi není dobře. Půjdu na chvíli ven.“

„No super!“ volá za mnou, když prchám ven z kabinky, zatímco se moje snídaně pokouší razit si cestu na svobodu.

Venku sebou plácnu na první možnou lavičku a zhluboka dýchám. Můj obličej hoří. Nejsem smutná, rozčilená, dokonce ani tajně rozčilená. Nejsem už vůbec nic. Jsem prázdná.

Myslela jsem si, že jsem si na lži zvykla. Myslela jsem si, že těch posledních sedm dní mě otužily proti všemu, co se dneska může stát. Myslela jsem si, že sedm dní stačí, aby se ze mě stala osoba bez skrupulí. Nehledě na to jsem stejně už minulou sobotu vzdala představu, že bych se mohla cítit jako láskyhodný člověk.